

Haruki Murakami, *Umibe No Kafuka*

Copyright © Haruki Murakami, 2002

© 2006, 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a detinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MURAKAMI, HARUKI

Kafka pe malul mării / Haruki Murakami; trad. și note
de Iuliana Oprina. – Iași: Polirom, 2013

ISBN: 978-973-46-4242-7

I. Oprina, Iuliana (trad.)

821.521-31=135.1

Printed in ROMANIA

M HARUKI MURAKAMI Kafka pe malul mării

Traducere din limba japoneză
și note de Iuliana Oprina

POLIROM
2013

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, HARUKI MURAKAMI s-a născut în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokio. Experiența de proprietar al unui bar din Tokio în care se cânta jazz (reflectedă în romanul său din 1992, *La sud de graniță, la vest de soare*; Polirom, 2003, 2004) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate – un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) și *În căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma; Polirom, 2003, 2005, 2011). În 1987 publică *Pădurea norvegiană* (Polirom, 2002, 2004, 2011), bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Murakami a mai publicat volumul de interviuri *Underground. Atentatul de la Tokio și spiritul japonez* (1997; Polirom, 2008) și romanele *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* (1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki; Polirom, 2005, 2012), *Dans dans dans* (1988; Polirom, 2004, 2006, 2012), *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat la prestigiosul IMPAC Dublin Literary Award; Polirom, 2004), *Iubita mea*, *Sputnik* (1999; Polirom, 2004), *În noapte* (2004; Polirom, 2007, 2013) și *IQ84* (2009; Polirom, 2012), *Tsukuru Tazaki cel fără de culoare și anii săi de pelerinaj* (2013; Polirom, 2013), precum și volumele de povestiri sau eseuri *Elefantul a dispărut* (1993; Polirom, 2005), *După cutremur* (2000; Polirom, 2006, 2013), *Salcia oarbă, fata adormită* (2006; Polirom, 2007) și *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă* (2007; Polirom, 2009).

Tânărul numit Corbul

— Văd că ai făcut rost de bani, spune tânărul numit Corbul, pe tonul lui obișnuit, puțin tărăgănat, de parcă de-abia s-a trezit dintr-un somn adânc și are gura încleștată.

Dar se prefăce, pentru că de fapt e complet treaz. Ca întotdeauna.

Încuviințez.

— Cât ai?

Refac în minte calculul și îi răspund:

— Vreo patru sute de mii de yen bani gheață și încă ceva pe card. Sigur, nu pot să spun că e suficient, dar *pe moment* cred că mă descurc.

— Nu-i rău, spune tânărul numit Corbul. *Pe moment*.

Încuviințez.

— Ceva îmi spune că nu i-ai primit de la Moș Crăciun.

— Nu.

Tânărul numit Corbul strânge ușor din buze, ironic, și aruncă o privire în jur.

— Să fie cumva de pe-aici, din sertarul cuiva?

Nu îi răspund. Știe foarte bine de unde am banii și nu e cazul să-mi pună atâtea întrebări pe ocolite. Nu face decât să mă tachineze.

— În fine, spune el. Ai nevoie urgentă de banii ăștia, așa că ai făcut rost de ei. Că i-ai împrumutat, i-ai luat fără să spui, i-ai furat... nu contează. Cert e că sunt ai tatălui tău. *Pe moment* o să te descurci cu ei. Dar ce-o să faci când o să termini acești patru sute de mii de yen? Banii nu se înmulțesc în portofel ca ciupercile în pădure, să

stii. O să ai nevoie și de mâncare, și de un loc de dormit. La un moment dat o să rămâi fără bani.

O să mă gândesc la asta la momentul respectiv.

— *O să mă gândesc la asta la momentul respectiv*, repetă el cuvintele mele, de parcă le-ar cântări în palmă.

Încuviințez.

— O să-ți găsești ceva de lucru, de exemplu?

— Poate.

Tânărul numit Corbul clatină din cap.

— Mai ai multe de învățat despre lumea asta. Ce slujbă crezi că-și poate găsi un copil de cinci-sprezece ani într-un loc necunoscut și îndepărtat? Tu nici măcar nu ți-ai terminat anii de învățământ obligatoriu! Cine crezi tu că ar angaja pe cineva ca tine?

Roșesc. Roșesc foarte tare.

— În fine, spune tânărul numit Corbul. N-are rost să-ți înșir aici numai lucruri neplăcute, când tu încă n-ai apucat să faci nimic. De hotărât, ești hotărât. Mai rămâne doar să pui totul în practică. La urma urmei, e viața ta și n-ai decât să faci ce crezi.

Așa e, la urma urmei *asta* e viața mea.

— Totuși, de acum încolo trebuie să devii foarte tare.

— Eu mă străduiesc.

— Se vede. În ultimii ani te-ai făcut foarte puternic, trebuie să recunosc.

Încuviințez.

— Și totuși, rămâne faptul că ai doar cinci-sprezece ani. Ești de-abia la începutul drumului. Sunt o mulțime de lucruri în lume pe care încă nu le-ai văzut, lucruri pe care acum nici măcar nu ți le poți imagina.

Stăm ca întotdeauna pe canapeaua veche din piele din biroul tatălui meu, unul lângă celălalt. Tânărului numit Corbul îi place foarte mult acest

loc. Este înnebunit după toate nimicurile de aici. Acum se joacă cu un prespapier din sticlă, în formă de albină. Desigur, când tata este acasă, nici nu ne apropiem de acest loc.

— Orice-ar fi, eu trebuie să plec de-aici, spun eu. Asta e un lucru de neclintit.

— Așa o fi, răspunde tânărul numit Corbul.

Pune prespapierul pe masă și își duce mâinile la ceafă.

— Dar asta nu rezolvă totul. Nu vreau să-ți tai elanul, însă tu nu înțelegi un lucru: oricât de departe ai fugi, tu nu poți să te desprinzi cu totul de aici. Nu-ți pune speranțe prea mari în distanță.

Încep din nou să mă gândesc la distanță. Tânărul numit Corbul oftează și își freacă pleoapele cu vârful degetelor. Închide ochii și îmi spune din întunericul de dinlăuntru:

— Hai să jucăm jocul nostru obișnuit!

— Bine, i-am răspuns.

Închid și eu ochii și inspir încet, adânc.

— Imaginează-ți o furtună cumplită de nisip, spune el. Uită orice altceva.

Îmi imaginez o furtună cumplită de nisip și uit orice altceva, chiar și cine sunt. Îmi golesc mintea, iar lucrurile nu întârzie să apară, lucruri pe care le vedem împreună, așezați ca întotdeauna pe canapeaua veche din piele din biroul tatălui meu.

— Uneori destinul seamănă cu o furtună izolată de nisip care își schimbă cursul neîncetat, spune tânărul numit Corbul.

Uneori destinul seamănă cu o furtună izolată de nisip care își schimbă cursul neîncetat. Îți schimbi ritmul de mers, încercând să o eviți. Furtuna însă se schimbă și ea, potrivindu-și pasul după al tău. Schimbi din nou pasul, dar și furtuna face la fel. Acest lucru se repetă la nesfârșit, ca un dans macabru cu ingerul morții, chiar înainte de revărsarea zoriilor. De ce? Pentru că furtuna nu este *ceva* fără

legătură, venit de departe. Tu însuși ești furtuna. E ceva dinlăuntrul tău. De aceea, n-ai decât să te resemnezi și să pășești drept în mijlocul ei, să-ți aperi ochii și urechile de nisip și să o străbați pas cu pas. Acolo nu există nici soare, nici lună, nici direcție, uneori nici măcar timp. E doar nisip fin și alb, făcut parcă din oase fărâmate, care dansează în înaltul cerului. Imaginează-ți o astfel de furtună.

Îmi imaginez această furtună. Un vârtej alb se înalță drept către cer, ca o funie groasă. Îmi astup cu mâinile ochii și urechile, ca nisipul mărunț să nu-mi pătrundă în corp. Furtuna vine drept spre mine. Îi simt suflul pe piele încă de departe. O să mă înghită într-o clipă.

Într-un final, tânărul numit Corbul își sprijină ușor mâna pe umărul meu și în acel moment furtuna dispare. Eu încă îmi mai țin ochii închiși.

— De acum e musai să devii cel mai tare băiat de cincisprezece ani din lume, altfel n-o să reușești să supraviețuiești. Și pentru asta trebuie să descoperi singur ce înseamnă cu adevărat să fi tare. Ai priceput?

Eu tac. Aș vrea să adorm așa, simțindu-i mâna pe umăr. Un freamăt slab de aripi îmi ajunge la urechi.

— De acum o să devii cel mai tare tânăr de cincisprezece ani din lume, repetă el în șoaptă în urechea mea aproape adormită.

Cuvintele lui mi se întipăresc în minte, ca niște litere tatuate cu albastru.

Apoi, desigur, va trebui într-adevăr să treci prin ea, prin această furtună puternică de nisip, metafizică, simbolică. Însă oricât de metafizică sau simbolică ar fi, îți va sfâșia trupul ca mii de lame ascuțite. Mulți vor sângera, inclusiv tu. Va curge sânge cald și roșu, care îți va păta ambele mâini. Va fi sângele tău, dar și al altora.

Când furtuna va înceta, nu vei înțelege prea bine cum ai reușit să scapi cu viață. Nu vei fi sigur nici măcar că a trecut cu adevărat. Însă un lucru îți va fi clar: tu, cel care a ieșit din furtună, nu mai ești același cu cel care a pășit în ea. Da, asta înseamnă furtuna de nisip.

În ziua în care împlinesc cincisprezece ani, fug de acasă spre un oraș necunoscut și îndepărtat și ajung să locuiesc într-un ungher dintr-o mică bibliotecă.

Dacă m-aș apuca să povestesc totul în amănunt, pas cu pas, aș putea s-o țin tot așa o săptămână întreagă. Pe scurt, cam aceasta este ideea. **Când am împlinit cincisprezece ani, am fugit de acasă spre un oraș necunoscut și îndepărtat și am ajuns să locuiesc într-un ungher dintr-o mică bibliotecă.**

Poate că sună a poveste de adormit copiii, dar nu este deloc așa. Sub nici o formă.

Capitolul 1

Banii nu sunt singurul lucru pe care îl șterpelesc înainte de plecare. Mai iau o brichetă mică și veche din aur (îmi plac foarte mult designul și greutatea sa) și un briceag cu lama ascuțită, pentru jupuit pielea de căprioară, care cântărește mai greu decât te-ai aștepta și care are o lamă de doisprezece centimetri. Este probabil un suvenir dintr-o călătorie în străinătate. Mă hotărâsc să mai iau din sertarul biroului și o lanternă de buzunar puternică. Îmi mai trebuie și perechea de ochelari de soare Revo cu lentile azurii, care să-mi ascundă vârsta.

Cochetez și cu ideea de a lua Rolexul Sea Oyster la care tata ține atât de mult, dar, după câteva clipe de frământare, mă răzgândesc. Mă

vrăjește frumusețea mecanismului, însă nu vreau să am asupra mea mai multe obiecte valoroase decât e nevoie, care să atragă privirile oamenilor. În plus, practic vorbind, ceasul de mână Casio, din plastic, cu alarmă și cronometru, este mai mult decât suficient și cu siguranță mai ușor de folosit. Resemnat, pun Rolexul la loc în sertar.

Un alt lucru este poza cu mine și cu sora mea de când eram mici, pe care o scot dintr-un ungher al sertarului. Suntem undeva pe malul mării și râdem amândoi fericiți. Sora mea se uită într-o parte, iar jumătate din chipul ei este învăluit în umbră, motiv pentru care chipul ei zâmbitor arată spintecat chiar pe mijloc. Pare să aibă două înțeleșuri, ca măștile din tragediile grecești pe care le-am văzut în manual. Lumină și umbră. Speranță și deznădejde. Râs și tristețe. Încredere și singurătate. Eu, pe de altă parte, privesc dezinvolt drept în obiectiv. În afară de noi doi nu se mai zărește nimeni pe plajă. Amândoi suntem îmbrăcați în costume de baie, sora mea într-unul întreg, roșu și înflorat, iar eu într-un slip albastru, penibil de lăbărțat. Țin ceva în mână, ca un băț din plastic. Valurile albe, înspumate, se sparg la picioarele noastre.

Cine, când și unde a făcut oare această fotografie? De ce arăt eu atât de vesel? Cum de am putut să am o față atât de veselă? De ce a păstrat tata doar această fotografie? Totul este o enigmă. Eu aveam probabil vreo trei ani, iar sora mea, nouă. Oare eram noi doi atât de apropiați? Nu-mi amintesc deloc să fi mers cu familia mea la mare. Nu-mi amintesc să fi mers *nicăieri*. În orice caz, nu vreau să-i las tatălui meu această fotografie. O iau și o vâr în portofel. Cu mama nu am nici o poză. Se pare că tata le-a aruncat pe toate.

După câteva clipe de gândire, mă decid să iau și telefonul mobil. Dacă tata observă că a dispărut, probabil va lua legătura cu compania de telefonie și va anula contractul. În cazul ăsta, nu mi-ar mai fi de nici un folos. Îl pun totuși în rucsac,

împreună cu încărcătorul. Oricum sunt ușoare. Dacă e să crape, le arunc și gata.

Mă hotărâsc să pun în rucsac numai lucruri strict necesare. Cel mai dificil e să-mi aleg hainele. Am nevoie de câteva perechi de chiloți. Pulovere oare câte îmi trebuie? Cămăși, pantaloni, mănuși, fular, pantaloni scurți, jachete? Dacă încep, nu mă mai opresc. Un lucru e foarte clar: nu vreau să mă învărt printr-un loc străin cărând după mine ditamai bagajul, s-ar vedea de la o poștă că sunt fugit de acasă. Aș atrage numaidecât atenția cuiva, m-ar duce la poliție și m-ar trimite înapoi acasă, cât ai zice pește. Dacă nu mă înhăitez cu cine știe ce tipi dubioși de prin zonă.

Nu trebuie să mă duc într-un loc friguros. Aceasta este concluzia la care ajung. Nu e foarte simplu? Să merg într-un loc calduros! Așa nu-mi trebuie nici haină groasă, nici mănuși. Dacă nu trebuie să mai iau în calcul și frigul, bagajul mi se reduce la jumătate. Aleg haine ușor de spălat, care se usucă repede și care nu ocupă mult loc, le împăturesc bine și le bag în rucsac. Mai iau un sac de dormit pentru orice anotimp, care, pliat, se face foarte mic, câteva articole de toaletă, o peelerină de ploaie, un carnetel și un pix, un walkman Sony recorder, vreo zece minidiscuri (orice-ar fi, muzica mi-e indispensabilă), acumulatori de rezervă și cam atât. Vase chiar nu-mi trebuie. Sunt și prea grele, și prea voluminoase, iar mâncare pot să-mi cumpăr de la orice non-stop. Fără să mă grăbesc, stau și scurtez lista cu ce am de luat la mine. Adaug câteva lucruri, apoi le șterg. Mai adaug altele și le șterg din nou.

Ziua în care împlinesc cincisprezece ani mi se pare momentul ideal să fug de acasă. Înainte ar fi prea devreme, iar după, prea târziu.

În primii doi ani de gimnaziu, m-am concentrat să-mi antrenez corpul, special pentru ziua aceasta.

Am mers la o sală de judo încă din primele clase primare și am continuat într-o oarecare măsură și în gimnaziu. Însă nu m-am înscris în cluburile de sport de la școală. Când aveam timp, alergam singur pe teren, înotam în bazin sau mă antrenam la sala de gimnastică din apropiere. Acolo erau instructori tineri care mă învățau pe gratis exercițiile corecte de încălzire și cum să folosesc aparatele, cum îmi pot întări eficient toți mușchii corpului, ce mușchi sunt folosiți în viața de zi cu zi și care pot fi întăriți doar folosind aparatele. M-au învățat și cum să folosesc corect presa. Din fericire, sunt înalt de statură și, datorită exercițiilor zilnice, mi s-a lătit spatele și mi s-au dezvoltat pectoralii. Cei care nu mă cunosc mi-ar da cu siguranță vreo șaptesprezece ani. Dacă aș arăta într-adevăr de cincisprezece ani, sigur aș avea probleme, oriunde m-aș duce.

În afara discuțiilor cu instructorii de la școală, a celor câtorva vorbe pe care le schimb cu menajera care trece pe la noi o dată la două zile și pe lângă conversațiile obligatorii de la școală, nu vorbesc absolut cu nimeni. Cu tata am ajuns să nu mă mai întâlnesc de multă vreme. Deși locuim în aceeași casă, avem un program complet diferit, iar tata își petrece toată ziua la atelier, departe de casă. În plus, e de la sine înțeles că dintotdeauna am avut grijă să nu dau nas în nas cu el.

Școala la care am mers e o școală particulară frecventată aproape în totalitate de copii proveniți din familii de rang înalt sau, pur și simplu, bogate. Atâta vreme cât nu eșuezi lamentabil, poți să continui și liceul acolo. Toți au dantură frumoasă, poartă haine curate și sunt plictisitori. Evident, nimeni din clasă nu mă place. Am ridicat în jurul meu un zid înalt și am mereu grijă ca nimeni să nu pătrundă înăuntru sau să mă tragă pe mine afară. Cui i-ar plăcea un om ca mine? Toți mă evită și țin garda sus. Sau poate că mă consideră arrogant. Uneori cred că le e chiar teamă de mine.

Însă eu sunt foarte mulțumit când oamenii nu-mi acordă atenție, pentru că am o mulțime de lucruri de făcut de unul singur. În pauze mergeam mereu la sala de lectură și devoram cărțile.

Și totuși am fost foarte atent la ore. Tânărul numit Corbul mi-a recomandat acest lucru cu căldură.

Nu prea cred că ceea ce se predă în școala generală te-ar putea ajuta la ceva în viața de zi cu zi. Chiar și profesorii sunt niște indivizi de nimic. Asta o știi. Însă tu, să-ți fie clar, tu o să fugi de acasă. De acum încolo n-o să mai ai probabil ocazia să mergi la școală, așa că, fie că-ți place, fie că nu, ar fi bine să bagi bine la cap absolut tot ce te învață la ore. Să te faci sugativă. Poți să hotărăști mai târziu ce păstrezi și ce arunci.

Am urmat sfatul său (în general, ascult toate sfaturile pe care mi le dă tânărul numit Corbul). Atent, cu mintea ca un burete, am ascultat fiecare cuvânt rostît în clasă și mi l-am imprimat bine în minte. Am înțeles și am memorat mereu totul, în acel interval de timp limitat. Datorită acestui lucru, rezultatele de la examene m-au plasat în fruntea clasei, chiar și fără să fie nevoie să mai învăț acasă.

Cu cât mi s-au oțelit mai mult mușchii, cu atât am devenit mai tăcut. M-am străduit, pe cât posibil, să nu las să mi se citească sentimentele pe față și am încercat să fac astfel încât profesorii sau colegii de clasă să nu-și dea seama ce gândesc. Urmează să pătrund în lumea grea a adulților, unde trebuie să mă descurc de unul singur.

Când mă priveam în oglindă, vedeam cum în ochii mei plutea o lumină rece, ca de șopărlă, iar expresia feței devenea mai dură și mai impene-trabilă. Dacă stau să mă gândesc, n-am mai râs, o dată măcar, de nu mai știu când. Nici n-am mai zâmbit. Nici pentru alții, nici pentru mine însumi.

Totuși, nu am reușit să păstrez întotdeauna această izolare liniștită. Mi s-a întâmplat ca zidul cu care m-am împrejmuat să se dărâme dintr-o suflare. Nu de foarte multe ori, dar s-a întâmplat. Zidul s-a făcut nevăzut fără să observ măcar, lăsându-mă gol în fața lumii. În asemenea momente, mă simt foarte derutat. Sunt *cumplit* de confuz. În plus, mai e și profetia, mereu prezentă, ca o apă întunecată.

Profetia este mereu prezentă, ca o apă tainică, întunecată.

În mod normal, ea se ascunde într-un loc neștiut, însă când va veni timpul, se va revărsa fără zgomot, invadându-ți, rece, fiecare celulă, iar tu te vei îneca în șuvoiul violent, nemai-putând să respiri. Te vei lipi de gura de aerisire de lângă tavan și te vei zbate din răspuțeri după o gură de aer proaspăt. Aerul care va pătrunde prin ea, însă, va fi extrem de uscat și îți va părjoli gâtul. Apa și setea, caldul și recele, elemente antagonice, își vor uni puterile și te vor ataca simultan.

Cât de mare ar fi lumea, pe nicăieri nu se zărește un locșor, oricât de mic, care să te primească și pe tine. Când cauți o voce, întâlnești doar tăcere profundă. Când însă vrei tăcerea, te întâmpină vocea prevestitoare, neobosită, voce care uneori apasă un buton ascuns adânc în mintea ta.

Inima ta e ca un râu învolburat, ieșit din matcă după o ploaie îndelungată. Toate marcajele de la suprafața pământului, până la ultimul, sunt scufundate sub apă și purtate către un loc întunecat. Ploaia torențială continuă să inunde acest râu. De fiecare dată când vezi pe la știri imagini cu inundații, îți spui: da, întocmai. Aceasta este inima mea.

Înainte să plec, mă spăl cu săpun pe față și pe mâini. Îmi tai unghiile, îmi curăț urechile și

mă spăl pe dinți. Încerc să mă curăț cât mai bine, pe îndelete. În anumite situații, a fi curat e mai important decât orice altceva. Îmi privesc apoi cu multă atenție chipul în oglindă. Este moștenirea genetică de la tata și de la mama – chiar dacă nu îmi mai amintesc deloc chipul mamei mele. Oricât aș suprima sentimentele care se pot citi pe el, oricât aș întuneca lumina din ochii mei, cu oricâți mușchi mi-aș acoperi trupul, chipul nu pot să mi-l schimb. Oricât de tare mi-aș dori, nu pot să-mi smulg sprâncenele groase și lungi, moștenite de la tata, sau cuta adâncă dintre ele. Dacă aș vrea, aș putea să-mi ucid tatăl (la forța pe care o am, n-ar fi deloc dificil). Aș putea chiar să-mi șterg din minte imaginea mamei. Însă nu pot să alung din mine genele lor. Ar însemna să mă alung pe mine dinăuntrul meu.

Și mai e și profetia, îngropată în mine ca un mecanism.

Îngropată în mine ca un mecanism.

Sting lumina și ies din baie.

În casă plutește o liniște apăsătoare. Sunt șaptele unor oameni care nu există, suflarea unor oameni care nu sunt în viață. Mă uit în jurul meu, mă opresc și respir adânc. Limbile ceasului arată ora trei după-amiază. Par cumplit de reci. Se prefac neutre, dar nu sunt de partea mea. A venit vremea să las în urmă acest loc. Iau rucsacul și mi-l pun în spate. Deși l-am mai încercat de nu știu câte ori, acum îl simt mult mai greu.

M-am hotărât să plec în Shikoku. Nu am avut un motiv anume care să mă determine să mă îndrept într-acolo, însă când m-am uitat pe hartă, m-am gândit, nu știu de ce, că înspre Shikoku trebuie s-o apuc. Ori de câte ori m-am uitat, acest loc m-a atras și mai tare. Este departe, la sud de Tokyo, la malul mării și are o climă blândă. E un loc în care n-am mai fost niciodată și unde nu am nici o cunoștință și nici o rudă. Prin urmare, dacă cineva ar încerca să-mi dea de urmă (deși

nu prea cred că are cine), este imposibil să-și îndrepte privirea spre Shikoku.

Îmi ridic de la ghișeu biletul rezervat și urc în autobuzul de noapte. Este cea mai ieftină metodă de a ajunge în Takamatsu, puțin peste zece mii de yen. Nimeni nu mă bagă în seamă. Nimeni nu mă întreabă câți ani am. Nimeni nu mă iscodește cu privirea. Doar controlorul îmi verifică, protocolar, biletul.

Doar o treime din locurile din autobuz sunt ocupate. Majoritatea călătorilor sunt singuri, ca și mine, iar în autobuz domnește o liniște aproape nenaturală. Până în Takamatsu am de bățut cale lungă. După orar, călătoria o să dureze aproximativ zece ore și urmează să ajungem în zorii zilei următoare. Timpul însă nu mă preocupă câtuși de puțin. Când autobuzul părăsește terminalul, puțin după ora opt, îmi las scaunul pe spate. Adorm imediat ce mă așez mai bine, de parcă mi s-au descărcat bateriile.

Cu puțin înainte de miezul nopții începe o ploaie torențială. Din când în când deschid ochii și privesc prin crăpătura perdelei ponosite panorama nocturnă a autostrăzii. Picăturile de ploaie se izbesc zgomotos în fereastră, încețoșând lumina care se revarsă din felinarele aliniate de-a lungul drumului. Stâlpii așezați la intervale regulate se înșiră la nesfârșit, de parcă ar fi puși să măsoare lumea. Lumini noi se apropie, dar numaidecât rămân în urmă, oflitate. Nici nu apuc bine să mă dezmeticesc, că se și face miezul nopții. Și atunci vine automat cea de-a cincisprezecea aniversare a mea, ca împinsă de la spate.

— La mulți ani! Îmi urează tânărul numit Corbul.
— Mulțumesc.

Profeția mă urmărește însă mai departe, ca o umbră. Mă asigur că zidul din jurul meu nu s-a dărâmat. Trag perdeleta de la geam și mă culc la loc.

Capitolul 2

Prezentul document, clasificat drept „strict confidențial”, se află în păstrarea Ministerului American al Apărării și a fost pus la dispoziția publicului în anul 1986, pe baza Actului de Libertate a Informației. În prezent poate fi consultat la Arhivele Naționale Americane (ANA) din Washington.

Această serie de investigații a fost efectuată sub îndrumarea maiorului James P. Warren, din martie până în aprilie 1946. Sublocotenentul Robert O'Connor și sergentul major Harold Katayama au efectuat investigația de la fața locului, în prefectura Yamanashi, districtul XXX. Toate interviurile au fost realizate de sublocotenentul Robert O'Connor. Traducătorul de limba japoneză a fost sergentul major Katayama, iar soldatul William Koon a fost însărcinat cu întocmirea documentelor.

Interviurile au fost realizate de-a lungul unui interval de douăsprezece zile, în sala de recepție a primăriei orașului XXX, prefectura Yamanashi. La întrebările sublocotenentului O'Connor au răspuns separat o învățătoare de la școala generală XXX din municipiul XXX, districtul XXX, un medic cu domiciliul în localitate, doi polițiști de la secția locală de poliție și șase copii.

Hărțile locale anexate, la o scară de 1/10000 și 1/2000, au fost întocmite de Agenția de Cercetare Topografică din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Raportul Secției de Informații a armatei americane (SMI¹)

Data întocmirii raportului: 12.05.1946

Titlul raportului: „INCIDENTUL RICE BOWL HILL, 1944”

1. Serviciul Militar de Informații (1941-1952), divizie compusă din cunoscători de limbă japoneză, care au servit drept traducători în cel de-al Doilea Război Mondial.